

Sygn. I C 325/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - protokolant Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 11 stycznia 2017 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) sp. z (...). (...) z siedzibą w W.

przeciwko B. K.

o zapłatę

orzeka

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 325/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 7 stycznia 2016 r., skierowanym przeciwko B. K., powód (...) sp. z (...). (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata A. K., wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 208,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o obciążanie pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że na podstawie cesji wierzytelności przejęła od (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu nie uiszczonych przez niego należności za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A. na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: należności ustalone na podstawie faktury nr (...) wystawionej przez wierzyciela pierwotnego na kwotę 35 zł z terminem płatności 21 października 2014 r., odsetek w kwocie 3,73 zł wynikających z opóźnienia w zapłacie tej faktury liczonych od 22 października 2014 r. do dnia przed wytoczeniem powództwa i kwota 168,99 zł wynikająca z rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Ciechanowie (postanowienie k. 6 akt).

Przed Sądem Rejonowym w Ciechanowie powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Do pozwu powód dołączył umowę cesji oraz fakturę z 7 października 2014 r. nr (...), która jest fakturą korygującą fakturę nr (...) z dnia

24 września 2014 r. Powód wskazał, że dochodzone przez niego roszczenie ma swe źródło w zawartej przez B. K. z jego poprzednikiem prawnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz ze złożonej faktury nr (...). Powód podniósł, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązania polegającego na zapłacie za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, za które pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko niemu fakturę. Mimo wezwania do zapłaty, należność do dnia wniesienia pozwu nie została uiszczona przez pozwanego (pozew z załącznikami k. 12-89 akt).

Pozwany B. K. wnosił o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, że złożona przez powoda faktura nr (...) nie zobowiązuje go do zapłaty 35 zł, a jest fakturą korygującą inną fakturę z kwoty 138,28 zł na kwotę 76,78 zł. Ponadto pozwany zaprzeczył aby miał jakiegokolwiek zaległości w płatności za świadczone usługi telekomunikacyjne (protokół k. 119-121 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2014 r. B. K. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (dowód: kserokopia umowy k. 76-86 akt).

W dniu 7 października 2014 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła B. K. fakturę nr (...). Była to faktura korygująca fakturę nr (...) z dnia 24 września 2014 r. Fakturą nr (...) S.A. z siedzibą w W. zmieniła naliczenia z faktury nr (...) z dnia 24 września 2014 r. z kwoty 138,28 zł na kwotę 76,78 zł (dowód: kserokopia faktury k. 87 akt).

(...) S.A. z siedzibą w W. zawarła w dniu 10 marca 2014 r. z (...) sp. z (...). (...) z siedzibą w W. umowę ramową przelewu wierzytelności. Porozumieniem z dnia 16 czerwca 2015 r. przelana została wierzytelność w stosunku do B. K.. Wierzytelność obejmowała fakturę nr (...) z dnia 7 października 2014 r. na kwotę 35,44 zł z terminem płatności 21 października 2014 r. (dowód: kserokopia umowy cesji k. 22-46 akt).

Powód wyliczył odsetki od kwoty 35,44 zł za okres od dnia 22 października 2014r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa na łączną kwotę 3,73 zł. Ponadto ustalił kwotę 168,99 zł tytułem rekompensaty za koszty związane z odzyskaniem należności stanowiące równowartość 40 euro, zgodnie z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (dowód: pismo k. 122-123 akt).

Powód wykazywał zasadność swojego roszczenia złożoną umową o świadczenie usług zawartą z pozwanym przez (...) S.A. oraz fakturą nr (...), która jest fakturą korygującą fakturę nr (...) z dnia 24 września 2014 r. z kwoty 138,28 zł na kwotę 76,78 zł. Powód nie złożył natomiast faktury na kwotę 35,44 zł (dowód: kserokopia umowy k. 76-81 akt, kserokopia faktury k. 87 akt).

Pismem datowanym na dzień 4 lipca 2014 r. powód wezwał poznanego do uiszczenia długu opiewającego na łączną kwotę 206,70 zł, z czego 35,44 zł z tytułu nieuiszczonej faktury VAT, 168,99 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania wierzytelności przez powoda i 2,27 zł tytułem odsetek. W wezwaniu został wskazany numer PESEL (...), który nie jest numerem PESEL pozwanego (dowód: zawiadomienie o cesji z wezwaniem do zapłaty – k. 88-89 akt).

Należność dochodzona pozwem nie została zapłacona przez pozwanego (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: kserokopii protokołu k. 18-20, 100-103 akt, kserokopii umowy cesji z załącznikami k. 22-46 akt, informacja z KRS k. 47- 75 akt, kserokopii umowy o świadczeniu usług k. 76-86 akt, kserokopii faktury k. 87 akt, zawiadomienia o cesji wierzytelności k. 88-89 akt, pism O. k. 113-118, 130-131 141-142 akt oraz zeznań pozwanego B. K. k. 119-121, 143-144 akt.

Sąd uwzględnił zeznania pozwanego, gdyż znalazły potwierdzenie w zebranych dokumentach. Sąd dał wiarę złożonym dokumentom, gdyż ich prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwanego. Jednakże złożone przez powoda dowody nie były wystarczające dla uznania roszczenia powoda za zasadne. Należy podkreślić, że powód wskazywał, że należność główna wynika z faktury nr (...) z 7 października 2014 r. Zdaniem powoda z faktury tej wynikał obowiązek pozwanego do zapłacenia kwoty 35,44 zł w terminie do 21 października 2014 r. Jednakże złożona przez powoda faktura

(...) nie zobowiązuje pozwanego do zapłaty kwoty 35,44 zł, natomiast koryguje fakturę nr (...) z dnia 24 września 2014 r. z kwoty 138,28 zł na kwotę 76,78 zł. Powód nie złożył innych faktur.

Sąd zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być ponoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela. Wskazuje się na 3 rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta) W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych która została zawarta przez pozwanego z jego pierwotnym wierzycielem – (...) S.A. z siedzibą w W., zaś on stał się nabywcą wierzytelności w drodze umowy cesji.

Odnosząc się do twierdzeń powoda pozwany podniósł istotny zarzut merytoryczny nieudowodnienia roszczenia - brak wykazania dokumentami istnienia wierzytelności, a jedynie wykazanie faktu jego nabycia.

Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie umowę przelewu wierzytelności, załącznik do porozumienia zawartego między powodem a pierwotnym wierzycielem pozwanego oraz umowę zawartą przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz fakturę nr (...). Te dokumenty miały stanowić dowód na poparcie wszystkich twierdzeń powoda, jakie zawarł w pozwie.

Powód pozostawał jednak w błędnym przekonaniu, że powyższe dokumenty mogą stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Sąd bowiem uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przed wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana

wykazać dowody na stwierdzenie faktu wykonania usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego i istnienia długu, powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Strona powodowa powołała się na dowody w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Fakt zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A. nie był kwestionowany przez pozwanego. Natomiast z przedłożonych przez powoda faktur nie wynika aby na pozwanym ciążył dług w wysokości 35,44 zł. Ze złożonej przez powoda faktury nr (...) nie wynika obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz (...) S.A. kwoty 35,44 zł. Złożona przez powoda faktura nr (...) była fakturą korygującą fakturę nr (...) z dnia 24 września 2014 r. Faktura zmieniała naliczenia z faktury nr (...) z dnia 24 września 2014 r. z kwoty 138,28 zł na kwotę 76,78 zł. Z powyższej faktury nie wynika obowiązek zapłaty kwoty 35,44 zł stanowiącej roszczenie główne. Tym samym strona powodowa nie wykazała źródła zobowiązania do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozostałe kwoty dochodzone pozwem są powiązane z należnością główną i wobec nie udowodnienia przez powoda zasadności roszczenia powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu, na które wchodzi tylko koszty poniesione przez powoda. Na koszty składają się: opłata sądowa w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie adwokata w kwocie 120 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)